

**De Echo van
de Nieuwe Aarde**

Jazzy May

DE ECHO VAN DE NIEUWE AARDE

DEEL 1

Jazzy May
ISBN: 9789403855820
© JazzyMay
All rights reserved.

INHOUDSOPGAVE

PROLOOG: Een Wereld in Evenwicht

INLEIDING: Voor Wie Dit Leest

DEEL 1: Het Begin van Iets Anders

- Hoofdstuk 1 – Een Morgen met een Vraag
- Hoofdstuk 2 – De Vriendin die Kleur Brengt
- Hoofdstuk 3 – De Test die Meer Liet Zien
- Hoofdstuk 4 – De Man die de Bomen Luisterde
- Hoofdstuk 5 – De Uitnodiging in het Licht

DEEL 2: De Verborgen Wereld

- Hoofdstuk 6 – De Poort naar de Spoeltuin
- Hoofdstuk 7 – De Regels van het Spel
- Hoofdstuk 8 – De Eerste Les: Vallen is Beweging
- Hoofdstuk 9 – De Schaduw aan de Rand
- Hoofdstuk 10 – Het Plan

DEEL 3: De Echo Wordt Gehoord

- Hoofdstuk 11 – Het Blauwdruk van een Droom
- Hoofdstuk 12 – De Fluistercampagne
- Hoofdstuk 13 – De Tegenwind
- Hoofdstuk 14 – De Eerste Echo
- Hoofdstuk 15 – De Nasleep

DEEL 4: De Bruggen Worden Gebouwd

- Hoofdstuk 16 – De Ondergrondse Rivier
- Hoofdstuk 17 – De Onverwachte Bondgenoot
- Hoofdstuk 18 – De Schaduwbibliotheek
- Hoofdstuk 19 – Het Offer
- Hoofdstuk 20 – Het Echoprincipe

DEEL 5: Het Echoprincipe Ontwaart

- Hoofdstuk 21 – De Archivist
- Hoofdstuk 22 – De Tekening op de Muur
- Hoofdstuk 23 – Het Gesprek met Rijkers
- Hoofdstuk 24 – De Club van de Nieuwe Mogelijkheid
- Hoofdstuk 25 – De Ontmoeting in het Maanlicht

DEEL 6: De Stem van de Echo

- Hoofdstuk 26 – De Grens van het Bekende
- Hoofdstuk 27 – De Weg naar de Ruine
- Hoofdstuk 28 – Het Hart van het Echoprincipe
- Hoofdstuk 29 – De Brug Onder Druk
- Hoofdstuk 30 – De Echo Wordt een Stem

EPILOOG: Het Zadenfeest

BIJLAGEN: De Speeltuin van Je Geest

- Je Eigen Gave Ontdekken
- Bouw Je Eigen Schaduwbibliotheek
- Kleur je Dag – De Mood-Mantel Challenge
- De Echocode – Geheime Tekens voor Verbinders
- Een Brief aan Je Toekomstige Zelf

Dankwoord van Jazzy May
Leesclubvragen & Gespreksstarters
Over de Auteur

PROLOOG: EEN WERELD IN EVENWICHT

Er was eens een wereld die zo perfect was, dat niemand zich nog herinnerde hoe het was om onvolmaakt te zijn.

De lucht was altijd schoon, de straten altijd veilig, de mensen altijd gezond. Alles werkte.

Alles paste. Alles klopte.

Het was een wereld zonder verrassingen, zonder risico's, zonder vragen waar geen antwoord op was.

Het was de Nieuwe Aarde.

En zij was doodmooi.

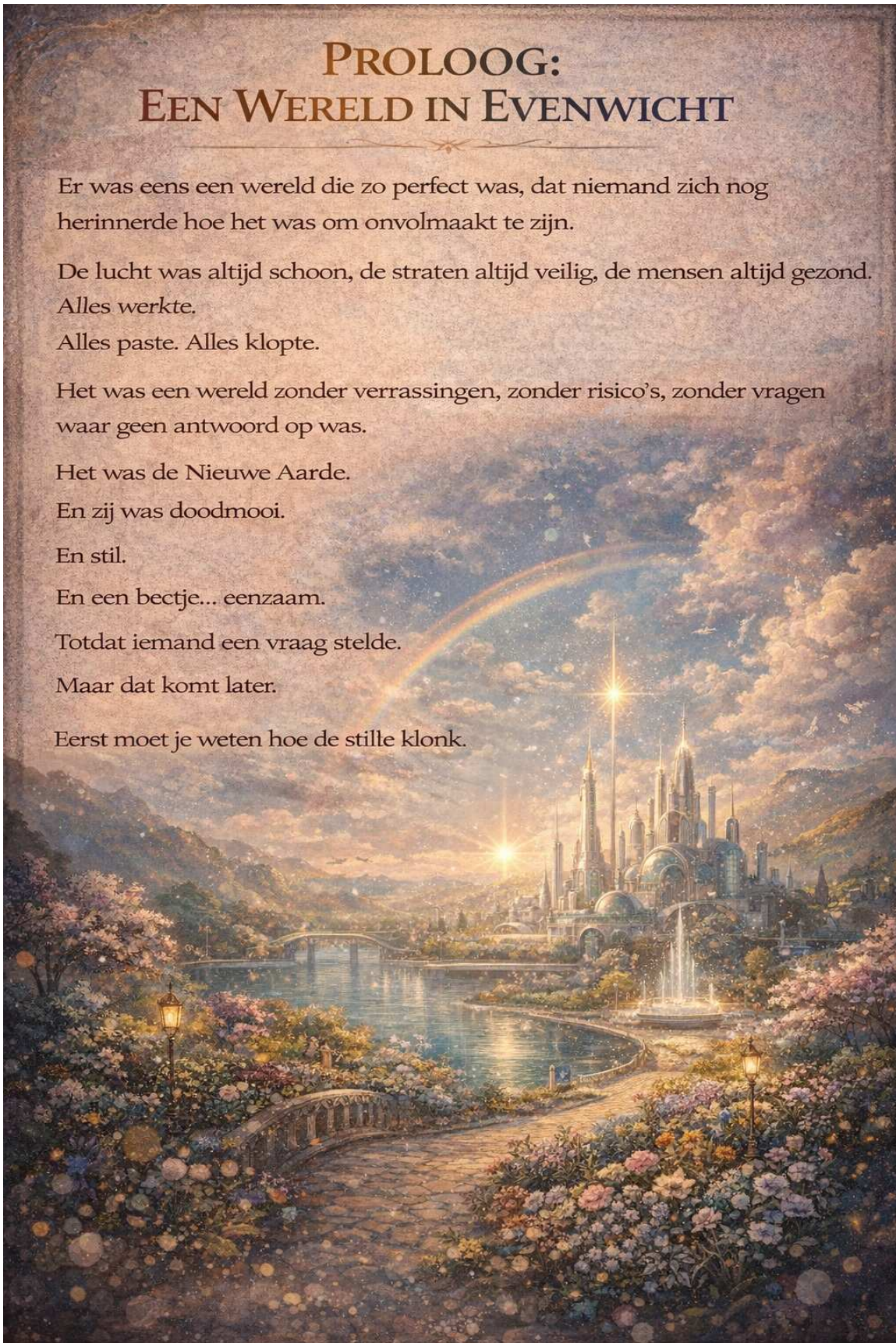
En stil.

En een beetje... eenzaam.

Totdat iemand een vraag stelde.

Maar dat komt later.

Eerst moet je weten hoe de stille klonk.

INLEIDING: VOOR WIE DIT LEEST

Dit boek is voor iedereen die ooit heeft gevoeld dat er meer moet zijn.
Meer kleur. Meer geluid. Meer mogelijkheden. Meer jij.

Het is voor wie zich wel eens heeft afgevraagd:
Past wat ik voel wel in de hokjes die er voor mij zijn?
Moet ik kiezen tussen wat praktisch is en wat ik echt wil?
Ben ik de enige die denkt dat perfectie soms een beetje saai is?

Aria, Lira, Kai en hun vrienden kennen die vragen. Zij leven in een wereld waar alles geoptimaliseerd is – tot het gevoel van verwondering bijna vergeten was. Totdat een dansend lichtje, een groen sprietje tussen de stenen en een geheime uitnodiging alles veranderden.

Dit verhaal gaat over moed. Over vriendschap. Over het vinden van je eigen stem in een wereld die liever heeft dat je zwijgt.

Het gaat over bruggen bouwen waar anderen muren zien.
Over echo's die blijven naklinken, ook als iedereen denkt dat het stil is.

Pak deze uitnodiging aan.
Stap binnen.
En ontdek wat er gebeurt als je durft te vragen:
“Wat als?”

DEEL 1: HET BEGIN VAN IETS ANDERS

HOOFDSTUK 1 – EEN MORGEN MET EEN VRAAG

De dag dat alles begon, werd Aria wakker door een droom die ze niet kon onthouden. Alleen het gevoel bleef hangen: een tinteling in haar vingertoppen, alsof ze iets had aangeraakt dat licht gaf.

Haar kamer was nog donker. De holografische sterren aan het plafond lagen stil in hun nachtstand, zacht blauw en groen. Maar in de hoek, waar het plafond iets lager was, danste een enkel, eigenwijs lichtvlekje. Goud. Het bewoog niet volgens een patroon. Het speelde. Het tekende kleine cirkels en sprong toen naar de andere kant, als een vuurvliegje dat de weg kwijt was.

Aria staarde ernaar. Alles in de Nieuwe Aarde had een reden, een functie. Een lichtje dat speelde? Dat was... nieuw.

“Echo?” fluisterde ze. Haar stem klonk luid in de stilte.

De vertrouwde, kalme stem van haar persoonlijke assistent klonk meteen in haar hoofd, maar het leek alsof er een milliseconde vertraging in zat. “Goedemorgen, Aria. Het is 06:47. Je bent dertien minuten eerder wakker dan je optimale schema.”

“Ik weet het. Zie jij dat?”

“Mijn visuele scanners registreren een lichtafwijking in sector 4-C van je kamer. Het past niet in het Rustig Ontwaken programma. Wil je dat ik het corriger?”

“Nee!” zei Aria te snel. “Nee, laat maar. Het is... leuk.”

“Leuk,” herhaalde Echo. Het woord klonk vreemd in haar neutrale toon. “Mijn emotie analyse geeft aan dat je nieuwsgierigheid 40 procent boven je baseline is. En je hartslag is rustig. Conclusie: je bent niet bang. Je bent geïnteresseerd.”

“Ja,” zei Aria, terwijl ze naar het goud danste. “Precies.”

Ze bleef liggen tot het lichtvlekje langzaam vervaagde, opgenomen in het algemene ochtendgloeren dat door de ramen filterde. Het gevoel bleef. Niet van angst, maar van verwachting. Vandaag was de Grote Talentenoriëntatie. Iedereen in groep 7 kreeg een richtingsadvies. Haar ouders hadden er de hele week over gesproken in bedekte termen: “een stevige basis”, “een toekomst met perspectief”.

Maar dat goudkleurige vonkje in haar borst, dat nu zacht gloeide, leek iets anders te fluisteren. Het fluisterde: Kijk verder.

Haar kledingkast stond open. Haar comfortpakjes hingen netjes naast elkaar: grijs, antraciet, lichtgrijs. Praktisch. Ademend. Neutraal. Ze trok er een aan, maar toen haar ogen vielen op haar schooltas, griste ze een rol felroze ducttape uit een la. Snel knipte ze twee kleine strepen af en plakte ze onopvallend aan de binnenkant van haar mouwen. Alleen zij wist dat ze er waren. Maar als ze haar armen bewoog, zag ze een flits roze. Haar eigen, geheime kleur.

“Aria! Ontbijt!” De stem van haar moeder klonk vanaf de keuken, vrolijk maar met die lichte, metalige ondertoon die betekende: we hebben een strak schema.

Aarzelend ging ze naar de keuken. Haar ouders zaten aan de tafel van gepolijst composiet. Haar vader las het nieuws op een transparant scherm, zijn voorhoofd licht gerimpeld. Haar moeder schonk voedzame pap in drie identieke kommen. De geur was neutraal, ontworpen om niet af te leiden.

“Zo, onze grote meid,” zei haar vader en deed het scherm uit. Zijn glimlach was warm, maar zijn ogen keken haar onderzoekend aan. “Klaar voor de oriëntatie?”

“Ja,” zei Aria, en nam een hap pap. Smaak: licht nootachtig. Optimale brandstof. “Gewoon nieuwsgierig.”

“Natuurlijk,” zei haar moeder, terwijl ze ging zitten. “Het is een mooi systeem, Aria. Het helpt je alleen maar om je sterke punten te zien. Om een pad te vinden dat bij je past.” Ze sprak de woorden zorgvuldig uit, alsof ze een officiële tekst voorlas.

“Een recht pad,” vulde haar vader aan. Hij keek even naar zijn vrouw. “Stabiliteit. Dat is belangrijk in de Nieuwe Aarde.”

Aria knikte. Ze wist wat ze bedoelden. Stabiliteit was veilig. Stabiliteit was goed. Maar ze dacht aan het dansende lichtje. Aan de roze strepen onder haar mouwen. Is stabiliteit hetzelfde als stilstand? durfde ze niet te vragen.

Ze maakte haar bord leeg, schonk haar beker in de recycler en pakte haar tas.

“Succes, lieverd!” riep haar moeder. Haar vader gaf haar een knik. “We horen het vanavond.”

Aria liep de gang door. Bij de voordeur aarzelde ze, keek nog één keer om. Haar ouders waren naar elkaar toe geleund, praatten zacht. In dat moment, in het zachte ochtendlicht, leken ze niet op de geoptimaliseerde, efficiënte eenheid die ze altijd waren. Ze leken gewoon... mensen. Iets wat zorgelijk was. Iets wat van elkaar hield. Toen draaide haar moeder zich om en zag haar staan.

De zorg verdween, opgeslokt door een perfecte, geruststellende glimlach. “Vergeet niet je hydratiedrankje bij de pauze!”

Aria glimlachte terug. “Doe ik!”

Ze stapte naar buiten, de stad in. De zon was net op, en Neo Amsterdam glansde alsof het helemaal nieuw was. Alles klopte. De gebouwen stonden in harmonieuze verhoudingen, de luchttrams weefden geluidloos op hun banen, en in de parken bewogen de bomen zachtjes in een kunstmatige bries die precies goed was voor de luchtkwaliteit.

Het was de mooiste, meest logische stad die je je kon voorstellen.

En voor het eerst in haar leven voelde Aria, terwijl ze naar de tramhalte liep, een klein, hardnekkig steentje van twijfel in haar maag. Alsof ze in een prachtige, schone kooi liep, waarvan niemand anders de tralies leek te zien.

Toen, op het trottoir, zag ze iets wat daar niet hoorde. Tussen twee perfecte tegels van gerecycled glas was een klein, groen sprietje onkruid door een barstje omhoog gekomen. Het leek te trillen in de wind. Aria bleef staan. Keek om zich heen. Niemand keek.

Voorzichtig bukte ze zich, en raakte met een vinger het groene blaadje aan. Het voelde kwetsbaar. En ongelooflijk sterk.

Ze liep door, maar het beeld brandde op haar netvlies. En het gouden vonkje in haar borst, dat leek iets helderder te gloeien.

Vandaag zou ze een advies krijgen. Maar misschien, dacht ze, terwijl de naderende tram zoemde, was haar eerste echte taak wel het stellen van een vraag.

